

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duřu a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci vyžiadanej osoby **Mgr. M. H.**, o udelenie dodatočného súhlasu so stíhaním pre iné trestné činy na základe žiadosti Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 3 To 20/2015, na neverejnom zasadnutí konanom 9. februára 2016 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3 Ntc 7/2011 z 15. decembra 2015, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **Mgr. M. H. sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že podľa § 35 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov s poukazom na § 514 ods. 1 písm. a/ Tr. por. Krajský súd v Bratislave **udeľuje dodatočný súhlas** s trestným stíhaním obvineného **Mgr. M. H., nar. X.. X.. X. v P.**, okres K., Č., trvale bytom Č., Z., N. M. X., na základe uznesenia o začatí stíhania Útvaru odhaľovania korupcie a finančnej kriminality – služba kriminálnej polície a vyšetrovania č. k. OKFK-251-418/TČ-2010-200203 zo dňa 26. 08. 2011 v bode I. a uznesenia o začatí trestného stíhania Útvaru odhaľovania korupcie a finančnej kriminality – služba kriminálnej polície a vyšetrovania č. k. OKFK-251-433/TČ-2010-200203 zo dňa 12. 09. 2011 v bode II. pre zvlášť závažný zločin krátenia dane, poplatku a podobnej povinnej platby podľa § 240 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 Trestného zákona Českej republiky, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v napadnutom uznesení, v súlade so žiadosťou Vrchného súdu v Prahe z 11. novembra 2015, sp. zn. 3 To 20/2015.

Proti uzneseniu podala v zákonnej lehote sťažnosť vyžiadaná osoba prostredníctvom obhajcu (obhajkyňa JUDr. Emília Matrtajová bola ustanovená v rámci konania o udelení súhlasu a bola v konaní činná už pri pôvodnom rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu a následne pri udelení predchádzajúceho dodatočného súhlasu), ktorú aj odôvodnila, neskôr podal písomnú sťažnosť aj M. H. osobne, ktorú bližšie neodôvodnil.

Obhajkyňou je v sťažnosti (obsahovo) uplatnený argument, že žiadosť o dodatočný súhlas s trestným stíhaním sa podáva až v štádiu odvolacieho konania, aj keď k rozšíreniu trestného stíhania vyžiadanej osoby pre ďalšie čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu, pre iné čiastkové útoky ktorého bolo rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu českej strany, došlo už skôr (v auguste a septembri 2011), pričom ide o skutky spáchané pred vydaním do Českej republiky (ku ktorému došlo 16. decembra 2011), konkrétne v roku 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal sťažnosť v rozsahu podľa § 35 ods. 1, 22 ods. 7 zákona č. 154/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je u vyžiadanej osoby sťažnosť prípustná (aj pri rozhodovaní o dodatočnom súhlase) len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 naposledy označeného zákona. Takto zistil, že sťažnosť nie je dôvodná.

Vyžiadaná osoba v sťažnosti uvádza len vyššie opísanú okolnosť, ktorá neatakuje žiaden z dôvodov, pre ktorý by bolo potrebné odmietnuť vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu podľa naposledy označeného ustanovenia.

Čo sa týka uplatnenej okolnosti, postup Vrchného súdu v Prahe pri podaní žiadosti o udelenie dodatočného súhlasu v rámci trestného konania v Českej republike (v jeho aktuálnej fáze), odobruje pripojené uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 5. augusta 2015. Táto okolnosť však, teda možnosť žiadať o udelenie dodatočného súhlasu vo vyššie označenej fáze trestného konania, nie je predmetom prieskumu príslušného slovenského súdu v konaní o dodatočnom súhlase. Je teda možné len v rámci trestného konania v Českej republike namietat, že o dodatočný súhlas bolo potrebné žiadať už skôr (tak ako to činí podaná sťažnosť), a to bez posudzovania dôvodnosti takej námietky pri súčasnom rozhodovaní Krajského súdu v Bratislave a najvyššieho súdu.

V rámci sťažnostného prieskumu, obmedzeného na uplatnené okolnosti, zodpovedajúce niektorému z dôvodov obligatórneho odmietnutia vykonania európskeho

zatýkacieho rozkazu, najvyšší súd taký dôvod nezistil. Preto sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Len pre úplnosť treba dodať, že pri posudzovaní obojstrannej trestnosti by išlo podľa Trestného zákona Slovenskej republiky o zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c/, ods. 4 (a to aj pri len dvoch dotknutých čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu). Trestnosť činu sa tu posudzuje bez ohľadu na okolnosť ochrany príslušným zákonným ustanovením vnútroštátnej dane (teda „in abstracto“). Tak by tomu bolo dokonca aj v prípade (nebolo by možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu, resp. udelenie dodatočného súhlasu), ak by právny poriadok Slovenskej republiky neupravoval príslušný druh dane (§ 23 ods. 1 písm. b/ časť vety za bodkočiarkou zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov) – daň z pridanej hodnoty je však súčasťou tuzemskej daňovej sústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 9. februára 2016

JUDr. Libor Duřa, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Sylvia Machalová